

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus osculo est traditus Art. & Homilia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

diu enim hæc nobis sunt propria, quam diu nostra sunt, non sunt communia Deo neque proximis, quarunt solum quæ sua sunt, non quæ multorum, non quæ sunt Dei. Voluntas igitur propria, quam statuerere conamur vel contra Deum, vel sine Deo, est quæ nobis nocet. Reliqua omnia, tametsi vniuersus armaretur mundus, non queunt nobis nocere. Habeamus igitur cor rectum, habeamus voluntatem diuinæ voluntati conformem, & nihil formidemus. Eam ob rem præcipue vigilandum est super custodia cordis, pro reformatione & perseverantia bonæ voluntatis. Semper pugnandum est contra peccata, semper toleranda aduersa. Recedente enim vna tentatione, mox sequitur alia. Nunquam igitur nobis pax est, nisi ea, quam habemus in Deo & cum Deo, qua discamus in pace esse, in pace viuere, in pace denique quiescere, id quæ tunc maxime, quum etiam foris, aut intus in pressura sumus. Nonne Christus hoc dixit: *In mundo pressuram habebitis, sed confidite, ego vici mundum.* Hæc loquutus sum vobis, vt in me pacem habeatis. Si pax forer, non sentire aduersa, nec Christus nec eius sancti pacem habuissent. Nemo enim illorum fuit, qui nullas contumelias, nullas derisiones, nullas contradictiones, nullas inimicitias hic sustinerit. Sustineamus igitur nos quoque, atque vltro nos offeramus ad patientia aduersa. Secundò, Christus suo nos exemplo docuit, nobis vt rigidi & inclementes simus, proximis verò clementes & benigni. Nos in aduersitatibus Christo nos offeramus, à proximis verò vbicumque possumus aduersa amoueamus, ne simus de illorum numero qui alijs alligant onera grauiora, vno tamen digitorum suorum nolentes eadem portare.

Pax vti semper in Deo & cum Deo fit habenda. Ioan. 16.

Matt. 23.

IESUS OSCULO EST TRADITVS *Artic. IX.*

ET appropinquauit autem Iudas Iesu, vt oscularetur eum. Et cum venisset, statim accedens ad eum, ait: Aue Rabbi. Dixitque illi Iesus: Amice, ad quid venisti? Et osculatus est eum. Iesus autem dixit illi: Iuda osculo filium hominis tradis?

Matt. 26.
Marc. 14.
Lucæ 22.
Ioan. 18.

HOMILIA IX.

Nequè armati hostes, neque traditor in Dominum aliquid potuerunt, nisi accepta prius à Domino licentia, quam dederat iam dicens: *Si ergo me queritis, finite hos abire.* Post hæc igitur verba confestim accedens Iudas, osculatus est Christum, dicens: *Aue Rabbi.* Erat enim consuetudo Christo, discipulos quoscumque si absuerant, osculo suscipere.

Ioan. 18.

Vide autem in hoc nequam perfidiæ cecitatem. Tanto tempore cum Christo ambulauerat, signa eius multa viderat, audierat eum cordium arcana cognoscere: nihil tamen propterea credit in Christum, quem suam putat latere simulationem ac fraudem. Considera iterum quam dolorosa Christo fuerit hæc traditio: primò, quod à discipulo fiebat. Inde enim grauius exhonorbatur Dominus Iesus, cor quoque eius profundius sauciabatur, dolens propter discipulum. Secundò grauabatur, quia hæc à dilecto, eoque apostolo & honorato, facta est. Propterea in Psalmo Dominus de eo loquitur: *Quoniam si ini-*

Cæcitas Iudæ.

Traditio Iudæ quæ fuerit Christo dolorosa.

Psalm 54. *Inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique. Et si is qui oderat me, super me magna locutus fuisset. abscondissem me forsitan ab eo. Tu vero homo vnanimus, dux meus & notus meus. Qui simul dulces mecum capiebas cibos, &c.* Terribilē dolorem anxit, quod sub fraudulento signo pacis, & sub simulatā fiebat amicitia sapientia. Nam quasi nescientem Christum, aut quid moliretur non intelligentem, credebat se fallere. Non igitur solum tradebat Christum, sed illum quoque despiciebat, imō negabat. Nam si verē eum, qui est, Dei filium & Christum credidissent, sciret proculdubio quod illum nihil cōclare potuisset. Ut vili igitur ac ignauo homini Christo imponere voluit Iudas, ac tanquā magnum decipere, dum pessimum agendo hostem, simularet amicum. Quartō, quod à foetido ore huius perfidi proditoris osculum recepit. Muldō enim grauior Christo intolerabiliorq; erat foetor oris illius, cuius cor diabolus iam malitia oppleuerat, quam eius qui putentem alteri cuiquam hominum anhelitum oris porrigit. Considera tertid, quam benigne se Dominus ad osculum suscipiendum inclinat, osculumq; eidem (vt creditur) præbet, se osculanti, dicens: *Amice ad quid venisti?* Solet hæc dictio in sacra scriptura sæpenumero ironice in malam accipi partem, vt ibi: *Amice, quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?* Et alibi: *Amice, non facio tibi iniuriam.* Et hic: *Amice ad quid venisti?* Amicum tamen non nominat, quo se, si pœnitere voluerit, paratum ad recipiendum illum ostendat. Ad quid venisti? Oscularis, & sub amicitia signo tu insidiaris vitæ meæ. Veruntamen ne me falli putes Iuda, *osculo filium hominis tradis.* Scio quid agis, non mihi obscurum est quod versatur in corde tuo. Veruntamen fili mi reuertere ad pœnitentiam, & recipiam te: nec peccati tui recordabor amplius, sed sanguine te etiam meo lauabo, quem tu vendidisti.

Inimicos nostros vt Christi exemplo diligamus, eisq; bona pro malis referamus.

Inimicos nostros vt exemplo Christi placare debeamus.

A Vdita mansuetudine tanta Domini saluatoris, pijsissimi Iesu, magni Domini, creatoris mundi, super nequissimo traditore suo, quis nō emolliatur pietate in corde suo erga suum (si quem habet) inimicum? Quis posthac auerfabitur suum proximum? Quis te læsit frater magis, quam læsus à Iuda est Christus? Indulsi ille, ignouit, ad osculum recepit, benigne allocutus est, peccatum illius non exprobrauit: sed quod occultum putauerat, se non latere ipsi manifestauit: atque ad pœnitentiam, ad gratiam, ad veram inuitauit reformandam amicitiam. Hæc sunt quæ Christus te docuit. Eius igitur amore, eius exemplo, in tuo proximo, si fortasse inimicus fuerit, tu quoque ipsum imitare. Magis stude inimicum tuum verborum lenitate officioq; charitatis, quam verbis pungitiuis placare. Dissimulando iniuriam ac obliuiscendo, ipsum tibi curato reconciliare, non aut verborum asperitate, aut retributione malorum, ad maiorem amaritudinem exasperare. Ibi enim illum lucraris, & te seruas. Hic vtrunque perdis. Magna nobis est (si recte attendimus) ignominia, quod nos aduersus eos, vel qui nobis non arident, vel qui toruo aspiciunt vultu, aut verbulo aliquo offendunt, ira ita excādescimus, vt vix valeat nos quis reconciliare. Quid enim faceremus, si nos proditorem quem-